

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 438/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 11842/2012 až sp. zn. Rvp 11847/2012 a sp. zn. Rvp 11860/2012, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany a jeho uzneseniami vydanými pod č. k. 4 Er 546/2009-50 z 9. júla 2012, č. k. 4 Er 181/2006-90 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 545/2009-52 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 701/2009-51 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 628/2009-47 z 9. júla 2012, č. k. 5 Er 298/2007-46 z 28. júna 2012 a č. k. 5 Er 26/2007-47 z 28. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 11842/2012 až sp. zn. Rvp 11847/2012 a sp. zn. Rvp 11860/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 11842/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako neprípustné.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 24. augusta 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) a jeho uzneseniami vydanými pod č. k. 4 Er 546/2009-50 z 9. júla 2012, č. k. 4 Er 181/2006-90 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 545/2009-52 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 701/2009-51 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 628/2009-47 z 9. júla 2012, č. k. 5 Er 298/2007-46 z 28. júna 2012 a č. k. 5 Er 26/2007-47 z 28. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Po zročnosti pohľadávok a v nadväznosti na rozhodcovské doložky v úverových zmluvách boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou S., a. s., B., a ktorého rozsudky mali byť relevantnými exekučnými titulmi v exekučných konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 546/2009, sp. zn. 4 Er 181/2006, sp. zn. 4 Er 545/2009, sp. zn. 4 Er 701/2009, sp. zn. 4 Er 628/2009, sp. zn. 5 Er 298/2007 a sp. zn. 5 Er 26/2007. Zhodne vo všetkých týchto označených exekučných konaniach boli samostatnými uzneseniami vydanými vyšším súdnym úradníkom tieto exekučné konania zastavené. Sťažovateľka proti uzneseniam vydaným vyšším súdnym

úradníkom podala odvolania, o ktorých rozhodol sudca okresného súdu uzneseniami č. k. 4 Er 546/2009-50 z 9. júla 2012, č. k. 4 Er 181/2006-90 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 545/2009-52 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 701/2009-51 zo 4. júla 2012, č. k. 4 Er 628/2009-47 z 9. júla 2012, č. k. 5 Er 298/2007-46 z 28. júna 2012 a č. k. 5 Er 26/2007-47 z 28. júna 2012 tak, že exekúciu taktiež zastavil a zároveň rozhodol o trovách konania a náhrade trov exekúcie. V poučení o opravnom prostriedku napadnutých rozhodnutí okresný súd zhodne vo všetkých prípadoch uviedol toto poučenie: *„Proti uzneseniu o zastavení exekúcie a o náhrade trov exekúcie odvolanie nie je prípustné. Proti uzneseniu o náhrade trov konania možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na...“*

3. Sťažovateľka koncentruje svoju podrobnú argumentáciu v podaných ústavných sťažnostiach do troch rovín.

3.1 V prvej rovine argumentuje tým, že poukazuje na znenie § 45 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), z ktorého vyplýva prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiam vydaným všeobecným súdom podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Okresný súd však podľa sťažovateľky toto ustanovenie ignoroval a v zmysle § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) postupoval tak, ako by odvolanie prípustné nebolo. V sťažnostiach konštatuje, že napadnuté *„Porušovateľ vo veci ignoroval ust. §45 ods.3 ZoRK a po podaní odvolania sťažovateľom postupoval tak, ako by odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné avšak je nutné ho prejednať s poukazom na ust. §374 ods.4 OSP. Napadnuté uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a preto porušovateľ v omyle mal za to, že podaním odvolania sa napadnuté rozhodnutie zrušuje a opätovne rozhodne sudca. Uznesenie ktoré malo byť výsledkom rozhodovacej činnosti súdu druhého stupňa, bolo vydané ako výsledok rozhodovacej činnosti sudcu súdu prvého stupňa... Nerešpektovanie zákonného príkazu postúpiť vec v druhom stupni na prejednanie Krajskému súdu v Nitre síce spočíva v rovine porušenia jednoduchého práva (§ 209a ods. 2 OSP), avšak v prípade sťažovateľa zároveň viedlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“*. Čo sa týka

posúdenia merita veci, malo potom podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania exekučným súdom.

3.2 V druhej rovine sťažovateľka atakuje samotnú právomoc okresného súdu ako súdu exekučného v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, a to hneď z viacerých hľadísk. Namietala, že okresný súd „... (i) rozhodol nad rámec zverenej právomoci, (ii) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, (iii) svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, (iv) rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože nevykonal náležité dokazovanie, (v) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií.“ Ďalej poukázala na to, že „... právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. ... rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu (ust. §159 ods. 2 OSP).“. Poukázala aj na dôsledky tohto postupu okresného súdu a uviedla: „Exekučný súd konal pri revízii rozsudku rozhodcovského súdu mimo rámec zverenej právomoci, čo ho vmanévrovalo do situácie, v ktorej rozhodujúc o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania v právnom štáte spojené s exekučnou vecou.“

3.3 V tretej rovine napáda nesprávnosť právnych záverov okresného súdu pri aplikácii noriem spotrebiteľskej legislatívy v kontexte judikatúry európskych orgánov súdnej moci: „Sťažovateľ nesúhlasí ani s právnym posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebnom úvere, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Sťažovateľ rovnako poukazuje na nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania.“ V súvislosti s aplikáciou Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách okresným súdom sťažovateľka tvrdí, že „Exekučný súd založil a odôvodnil svoje rozhodnutie na normatívnej úprave, ktorá v Slovenskej republike nemá povahu prameňa

práva a preto sa ňou exekučný súd nemohol riadiť, resp. nemohol z jej aplikácie vyvodzovať určujúce závery formujúce konečné rozhodnutie.“

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, zruší napadnuté rozhodnutia okresného súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

7. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

8. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11842/2012 až sp. zn. Rvp 11847/2012 a sp. zn. Rvp 11860/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu

9. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne

iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Ochrana ústavnosti teda nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Zásada subsidiarity teda reflektuje okrem iného aj na princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

12. Kľúčové pre posúdenie doručených sťažností je tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd postupoval v predložených veciach nesprávne, keď uznesenia vydané podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorými zastavil exekučné konania, považoval za rozhodnutia, proti ktorým nie je prípustný opravný prostriedok. Preto ak odvolaniam

sťažovateľky proti rozhodnutiam vydaným vyšším súdnym úradníkom zákonný sudca okresného súdu nemienil vyhovieť, mal tieto veci predložiť na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Sťažovateľka ďalej uvádza *„Exekučný súd napadnutým rozhodnutím vylúčil akúkoľvek možnosť podania opravného prostriedku vo vzťahu k meritu veci a úplným uskutočnením judičiálneho procesu v podmienkach exekučného konania tak porušil zásadu dvojinstančnosti súdneho konania. Negácia zásady dvojinstančnosti konania exekučným súdom ohľadom posúdenia merita veci je v podmienkach právneho štátu neprípustná...“*

13. Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak... podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

14. Podľa § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Podľa § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Podľa § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

15. Podľa § 374 ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa,

proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca. Podľa § 204 ods. 2 druhej vety OSP ak rozhodnutie... obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

16. Z citovaných ustanovení Exekučného poriadku a zákona o rozhodcovskom konaní skutočne vyplýva, že v prípade zastavenia exekúcie z dôvodov vymenovaných v § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní je proti takémuto uzneseniu okresného súdu (ktorý má postavenie exekučného súdu) prípustné odvolanie.

17. V okolnostiach posudzovaných sťažovateľkou namietaných skutočností v podaných sťažnostiach (bližšie pozri bod 3.1) rozhodoval v označených exekučných konaniach napadnutými rozhodnutiami sudca okresného súdu vychádzajúc z názoru, že v danom prípade sa rozhodnutia vydané vyšším súdnym úradníkom podaním odvolaní sťažovateľkou zo zákona zrušili a vo veci musel opätovne rozhodnúť sudca okresného súdu (§ 374 ods. 4 OSP). Zo zmyslu a účelu § 374 ods. 4 OSP však vyplýva, že takéto rozhodnutie je potrebné považovať za rozhodnutie súdu prvého stupňa, keďže sa ním vlastne nerozhoduje o odvolaní účastníka konania, ale opätovne sa rozhoduje o celej veci sudcom okresného súdu v prvom stupni. Proti rozhodnutiu okresného súdu ako súdu exekučného podľa § 45 zákona o rozhodcovskom konaní je vždy prípustné odvolanie, a to bez ohľadu na to, či rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník okresného súdu alebo sudca okresného súdu, a bez ohľadu na nesprávnosť poučenia okresného súdu o neprípustnosti odvolania proti takémuto uzneseniu.

18. Samotná sťažovateľka si bola vedomá tej skutočnosti, že disponuje týmto opravným prostriedkom ako účinným prostriedkom nápravy (podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok proti uzneseniu exekučného súdu vydanému podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, pozn.), keďže to vyplýva tak z jej v sťažnosti predostretej argumentácie, ako aj z jej následných krokov, keď vo veciach vedených pod sp. zn. 4 Er 546/2009, sp. zn. 4 Er 181/2006, sp. zn. 4 Er 701/2009 a sp. zn. 4 Er 628/2009 podala 27. augusta 2012 odvolanie (ako to

vyplýva zo zistení ústavného súdu, pozn.). Citujúc z ňou podaného odvolania z 27. augusta 2012 vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Er 701/2009 „*Súd nesprávne poučil účastníka o prípustnosti odvolania, keď na dané konanie opomenul aplikovať ust. § 45 ods. 3 zák. 244/2002 Z. z. Súd nesprávne uviedol, že odvolanie proti tomuto uzneseniu nie je prípustné. V zmysle s ust. § 45 ods. 3 zák. 244/2002 Z. z. ako aj nálezov Ústavného súdu... je dôvodné tvrdenie, že proti danému uzneseniu je opravný prostriedok podľa platnej legislatívy prípustný. S poukazom na to, že sa odvolateľ správal nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania, podávame toto odvolanie v zákonnej lehote troch mesiacov od doručenia v zmysle ust. § 204 ods. 2 OSP.*“. Využitím/nevyužitím tohto opravného prostriedku, ktorý jej bol dostupný a ktorý jej zákon na ochranu základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie je/bola oprávnená v zmysle § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, zakladá neprípustnosť jej sťažností podaných ústavnému súdu.

19. Ústavou daná právomoc ústavnému súdu neumožňuje nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, a to ani v prípade pochybenia v procesnom postupe súdu prvého stupňa. Ústavný súd môže svoju právomoc na konanie založiť až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľka ako účastníčka konania zvolila medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľke dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

20. Ústavný súd preto zároveň konštatuje (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (v danom prípade odvolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o odvolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53

a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

21. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažností sa bližšie nezaoberal argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu ňou označených práv a taktiež nerozhodoval o ďalších nárokoch sťažovateľky uplatnených v podaných sťažnostiach.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012